

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

The Concept of Charity in Naladiyar and Vemana's Poems: A Comparative Study

M. Thadsanamoorthis^{a, *}, G. Ramesh^a

^a Department of Tamil, School of Social Science & Humanities, Central University of Tamilnadu, Tiruvarur-610005, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: thadsanamoorthis001@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2515>

Received: 05-01-2025; Revised: 12-03-2024; Accepted: 18-03-2025; Published: 23-03-2025

Abstract: The Naladiyar, one of the Patinenkilkanakku nulkal (Eighteen lesser works) in Tamil literature, holds a unique position next to the Thirukkural. The Naladiyar written by Jain sages, comprises 400 poems that expound on the virtues of charity and compassion. Similar to the Thirukkural, the Naladiyar emphasizes the importance of charity and compassion. The concept of charity is also highlighted in Vemana's poems in Telugu literature which contains 2500 songs and was translated by Charles Philip Brown in 1892. Vemana, a renowned Telugu poet, emphasizes the significance of helping others and considers it a fundamental human quality. This article aims to compare and contrast the concept of charity in the Naladiyar and Vemana's poems, highlighting the similarities and differences between both of them.

Keywords: Naladiyar, Vemana, Virtue, Charitable Virtues, Morality

Language: Tamil

நாலடியார் வேமனா பாடல்களில் கொடைப்பண்புகள் - ஒப்பீடு

மா. தட்சணாமூர்த்தி^அ, க. இரமேஷ்^அ

^அ தமிழ்த்துறை, சமூக அறிவியல் & மொழிகள் புலம், தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர் -610005, தமிழ்நாடு, இந்தியா

முன்னுரை

சங்கநூல்கள் பெரும்பாலும் அகவாழ்வையும் புறவாழ்வையும் பற்றி போதிக்கின்றனவாக இருக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அகம், புறம் பற்றிய செய்திகளைப் பேசுவானவாக உள்ளன இருப்பினும் அவற்றுள் அறம் சார்ந்த செய்திகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. முதன் முதலில் தனிமனித அறம் பற்றித் தனியாக எழுதப்பட்ட நூல்களில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களே முதலிடம் பெறுகின்றன. நாலடியார் நான்கு அடிகளாகிய வெண்பாவினால் இயற்றப்பட்டதால் அளவு கருதி இப்பெயர் பெற்றது. 'திருக்கோவையார்' 'திருஞானசித்தியார்' என்ற நூற்பெயர் போல சிறப்பு கருதி ஆர் விசுவாமி நின்றது நாலடியாரை இயற்றியவர் ஒருவரல்லர் சமணப் புலவர்கள் பலர் இயற்றியவற்றின் தொகைநூலாகும். இதனைப்பால் பகுத்துத் தொகுத்தவர் பாதுமனார் ஆவார். சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்கள் பதினெட்டுள் திருக்குறளையடுத்து பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதன் பெருமையை "ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி" என்ற வசனத்தால் அறியலாம். கடைச்சங்க நூற்களைத் தொகுத்துக் கூறும் வெண்பாவில் நாலடியார் முதலில் கூறப்பட்டுப் பின் மற்ற பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூற்கள் கூறப்பட்டிருப்பதால், நாலடியாரும் கடைச்சங்கநூல்களில் ஒன்று என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர். டாக்டர் உ.வே.சா அவர்கள் சிலப்பதிகார முன்னுரையில் பல ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் கடைச்சங்க காலம் இன்றைக்கு 1800 ஆண்டுகள் முந்திய காலத்தது

என்று நிறுவியுள்ளார். அதனடிப்படையில் கடைச்சங்க நூல்களுள் ஒன்றாகிய நாலடியார் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டதாகும்.

“வேமனா பாடல்கள்” தெலுங்கு மொழியில் யோகி வேமனா என்பவரால் இயற்றப்பட்டதாகும். ஆந்திரர்களின் இதயத்தில் நிலையாகக் குடியிருக்கும் மகா கவிஞர் வேமனா ஆவார். வேமனாவின் காலம் குறித்து பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. கி. பி 17 என்பது பல்வேறு ஆராய்ச்சியாளர்களால் முடிவு செய்யப்பட்டது. (Dharma Reddy, 1984) வேமனா தம்முடைய காலத்தில் வைதீக தர்மத்தையும் மாதத்தின் பேரால் நடக்கின்ற மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் எதிர்த்தார். ‘தெலுங்கு மொழியில் மக்களின் பேச்சு மொழியில் மக்களுக்காக நல்ல கருத்துக்களை கூறிய முதல் சீர்திருத்தக் கவிஞர் இவரே ஆவார். (Sachidanathan, 1985) நாடெல்லாம் அலைந்து திரிந்து அந்நாளைய பழக்க வழக்கங்களை எழுதினார். “தானம் என்பது அறவழியில் ஈட்டிய பொருளை முக்குற்றமாகிய காமம், வெகுளி, மயக்கம் அற்ற நாற்றவத்தோருக்குக் கொடுத்தலும், வறுமையாளர், உறுப்பு குறைவு உடையோருக்கு வழங்குதல் ஆகும். கண், கை, கால், இழந்தவர், கண்வனை இழந்தவர், அனாதை குழந்தைகள் போன்ற இவர்களை அன்புடன் நேசித்து, அவர்களுக்கு இன்முகத்துடன் உணவு வழங்குதல் இவையாவும் தருமங்கள் ஆகும். அந்த வகையில் தருமம் என்ற செயலை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்ற வரையறையை வழங்கியுள்ளார்.

நாலடியார் வேமனா பாடல்களில் ஈகை

ஈதல் என்னும் சொல்லுக்கு நாலடியார் கொடுத்தல் என்று பொருள் கூறுகிறது. இளமையும் பொருளும் நிலையில்லாதவை எனவே பொருள் அழிந்து போகிறபோது நாம் பிறர் விரும்பிய ஒன்றை அவருக்குக் கொடுக்க இயலாது என்று ஈகை அதிகாரத்தில் நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது. வறுமையான காலத்தில் எவரிடமும் சென்று ஈயாமல் இருப்பது நல்லது. அதே சமயம் தன்னிடம் இரந்து வருபவனிடம் இயைந்தன கொடுத்தலும் ஒருவனுக்கு கடமை என்கிறது நாலடியார். வேமனா பாடல்களில் ஈகைப் பண்பு என்பது தனி மனித அறத்தைத்தாண்டி சமுதாய அறத்திற்கானதாக அமைந்துள்ளது. ஈகை என்ற உதவும் குணத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர் அத்தருமத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவரே ஆவார் என்றும் நல்ல குணம் மிக்கவன் தான் ஏழ்மை நிலையில் இருப்பினும் தன்னிடம் இரந்து கேட்பவரிடம் தன்னிடம் உள்ள ஏதேனும் சிறிய உதவியை செய்ய வேண்டும் என்கிறார்.

நாலடியார் வேமனா பாடல்களில் ஈகை குணம்

தமிழ் சூழலில் சங்க மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட புலால் உண்ணுதல், கள்ளுண்ணுதல், பரத்தமை ஒழுக்கம் போன்றவை அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் காலப்போக்கில் இப்பழக்கங்கள் கண்டிக்கத்தக்கானவாக மாறின. அயலார் வருகையினால் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களால் அமைதி இழந்த காரணத்தால் நீதி இலக்கியங்கள் தோன்றலாயின இவ்வகையில் ஈகை என்ற பண்பும் மனித பழக்கவழக்கங்களில் முக்கிய இடமாயின. திருக்குறளையடுத்து நாலடியார் நீதிகளை போதிக்கின்றனவாக உள்ள சூழலில் வேமனா பாடல்களும் தெலுங்கு மொழியில் நீதிகளை போதிக்கின்றன. நாலடியாரைப் பொறுத்தவரை ஈகை குணமுள்ளவர்கள் மறுமையின்பம் பெறுவர் என்ற கொள்கையில் ஈகைப் பண்பு போதிக்கப்படுகிறது. பொருளில்லாத காலத்திலும் கூடிய அளவினால் உள்ள இடம்போல பெரிதும் உவந்து பொருள் இல்லா காலத்திலும் பொருள் உள்ள காலத்தைப் போல கொடுப்பவர் மறுமையிலும் இன்பம் பெறுவர் என்கிறது நாலடியார்.

“இல்லா விடத்தும் இயந்த அளவினால்

உள்ள விடம் போற் பெரிதுவந்து -மெல்ல

கொடையோடு பட்ட குணனுடைய மாந்தர்க்கு

அடையவாம் ஆண்டைக் கதவு” (Bala Sundaram Pillai, 1964)

தெலுங்குகவி வேமனா ஈகைப்பண்பை நற்குணங்களில் தலையாயது என்று போற்றி மதிக்கிறார். ஈகையென்கின்ற மற்றவர்க்கு உதவும் நல்லகுணத்தின் பெருமையை ஈதலின்பால் நம்பிக்கை கொண்ட தருமகுணம் கொண்டவரே அறிவர். அதன்பொருட்டு உதவி பெற்ற பலர் பலமுறை வாழ்த்தி அவ்வாழ்த்துக்களைப் பெற்றதினால் அதன் சிறப்பை உணர்வார். இதனை பின்வரும் பாடல் மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

“தார்மின கானிதார் மம்புகன ராது

கஷ்ட ஜீவிக்கெடளு காண படுனு

நீருசொரக்க லோத்து நிஜமுகா தெலியது

விஸ்வதாபிராம வினர வேமா” (தூரி. இராகவஜெராமன்ரெட்டி...)

திணையாளவு உதவி

ஒருவன் செய்த உதவி திணை அளவே ஆயினும் அவ்வுதவியை பணையளவு கருத வேண்டும் என்று நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது. இக்கருத்தை வள்ளுவர் திணைத்துணை நன்றி செயினும்’ என்ற குறள் வழியாக குறிப்பிடுகிறார். இதைத்தான் நாலடியாரும் குறிப்பிடுகிறது ஆனால் இச்செய்தியை கீழ்மை என்னும் அதிகாரத்தில் நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது நன்றியை மறந்தவர் கீழானவர் என்கிறது. இதனை,

“திணையணைத்தே யாயினும் செய்தநன் றுண்டால்

பணையணைத்தா உள்ளுவர் சான்றோர் -பாணையணைத்

தென்றுஞ் செயினும் இலங்கருவி நன்னாட

நன்றில நன்றியார் மாட்டு” (Bala Sundaram Pillai, 1964)

இக்கருத்தை வேமனா அவர்கள் தம்முடைய பாடலில் சற்று புதிதாக ஈகையை உணர்த்துகிறார். நல்ல குணமுள்ள ஒருவன் தான் எந்த நிலையில் இருப்பினும் பிறருக்கு உதவி செய்வான். அதேபோல தனக்கு செய்கின்ற உதவியை மிகப்பெரிய உதவியாக கருதுவான் என்கிறார் இதனை பின்வரும் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

“குணயு துனக்கு மேலுகோரந்த சேசின

கொண்டய குணுவானி குணமு சேத்த

கொண்டந்த மேலு குண ஹீனுடையரு குணா

விஸ்வதாபிராம வினர வேமா” (தூரி. இராகவஜெராமன்ரெட்டி...)

இவ்விரு பாடல்களை வைத்து நோக்கின் இரு நூல்களும் செய்நன்றியை மறத்தல் இழிவு என்பதையே வற்புறுத்துகிறது. உதவி செய்யும் பண்பை வளர்த்து கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவது இயல்பே ஆனால் அவ்வுதவியை மறத்தல் என்பது கீழான செயல் என்று பாடம் புகட்டுகின்றனர்.

கொடுத்து உண்ண வேண்டும்

தன்னிடம் உள்ள பொருள்களில் இம்மியரிசியையாவது, தன்னிடம் இறந்து கேட்டு வருபவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும், ஏனென்றாள் தன்னிடம் இறந்து கேட்டு வருபவர்கள் முற்பிறவியில் உதவாதவர்கள் என்று நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது.

“இம்மி யாரிசித் துணையானும் வைகலும்

நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மின் - உம்மைக்

கொடாஅ தவரென்பார் குண்டுநீர் வையத்து)

அடா அடுப்பி னவர்” (Bala Sundaram Pillai, 1964)

வேமனா இக்கருத்தை பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார். நம்மிடத்தில் தானம் கேட்டு வருகின்றவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் மறுத்து பேசாமல் மனம் நோகச் செய்யாமல் முகம் சுளிக்காமல் தன்னிடம் உள்ள பொருளை தன் பொருள் என எண்ணாமல் யாசிப்பவர்களுடைய பொருள் என எண்ணி தருவதே தானம் ஆகும்.

“அரய நாஸ்தியனக யட்டு மாடாடக

தட்டுவடக மதிநிதன்னு கோக

தனதி காதனுகுனி தா பெட்டுநதேபெட்டு

விஸ்வதாபிராம வினர வேமா.” (சூரி. இராகவஜெராமன்ரெட்டி(-))

தானம் என்கிற செயலை நாலடியார் முற்பிறவியின் நன்மை தீமைகளைக் கூறி விளக்குகிறது. முற்பிறவியில் செய்த தருமமே இப்பிறவியில் தருமம் செய்யும் இடத்தில் தாம் இருப்பதாகவும், எவனொருவன் முற்பிறவியில் தருமம் செய்ய மறுத்தானோ அவனே இப்பிறவியில் இரத்தல் தொழிலை செய்து வருகிறான் என்கிறது நாலடியார். வேமனா தம்மிடம் இரந்து வருபவரிடம் மனம் நோகச் செய்யாமல் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். தன்னிடம் உள்ள பொருளை தன் பொருள் என்று கருதக்கூடாது என்று வேமனா குறிப்பிடுகிறார். இவ்விரண்டு பாடல்களுக்கும் அடிக்கருத்து என்பது யாசகம் கேட்டு வருபவருக்கு உதவும் மனப் பன்மை நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஆகும். தம்மிடம் பிறருக்கு உதவி செய்ய ஏதும் இல்லா காலத்தும் பிறருக்கு கொடுத்து உண்ண வேண்டும் என்பது இப்பாடலின் மற்றொரு கருத்தாகும்.

வள்ளல் ஆகாதவன்

பொருளை தேடி அலைய வேண்டாம் என்பதை நாலடியாரும் வேமனாவும் ஒரே இடத்தில் நின்று விளக்குகிறார்கள். எந்த நிலையில் எப்படி வாழ்ந்தாலும், முடிந்த வரை சிறிய அளவிளாவது பிறருக்கு உதவி வாழ்பவர் நல்வழி செல்பவராவர். அப்படி இல்லாமல் மிகப்பெரிய செல்வம் உடையவராக இருந்தும், பிறருக்கு உதவுவதைப் பற்றி (தருமம்) செய்வதைப் பற்றி பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைப்பவர்கள் துன்ப கடலில் வீழ்ந்து துடிப்பார். மேலும் அவர்கள் எவ்வளவு செல்வம் வைத்திருந்தாலும் வள்ளல் ஆகமாட்டார் என்கிறது நாலடியார்

“எத்துணை யானும் இயந்த அளவினால்

சிற்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர்: மற்றைப்

பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால் பின்னறியும் என்பார்

அழிந்தார் பழிகடலத் துள்” (Bala Sundaram Pillai, 1964)

“பிறருக்கு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாதவன், எவ்வளவு பெரிய பணக்காரனாக இருப்பினும், அவனுக்கு எத்தனை பெரிய அடுக்கு மாளிகைகள் இருப்பினும், பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் இருப்பினும் அவனை வள்ளல் என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஒருவேளை எருமை மிகப்பெரிய அளவில் வளர்ந்து விட்டாலும் அளவால் பெரியதாக இருக்கும் காரணத்தினால் எருமையை யானை என்று யாரும் உரைக்க மாட்டார்கள். அதேபோல் வசதி படைத்த காரணத்தால் மட்டுமே செல்வந்தனை தயாநிதி என்று யாரும் கூறமாட்டார்கள். தயாநிதி வள்ளல் என்றால் தான் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் தன்னிடம் இருக்கக்கூடிய பொருளை இல்லாதவர்க்கு கொடுத்து மகிழ்ந்தவனே ஆவான். யார் வள்ளல் ஆகமாட்டார் என்பதை வேமனாவும் இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

“ஒட்டு பொடுகி கலிகி கட்டடம்பு பொடுகைன

தான குணமுலேகதா தயகுன

யெனுமு கொப்பதைன யெனுகு போலான

விஸ்வதாபிராம வினர வேமா." (தூரி. இராகவஜெராமன்ரெட்டி...)

முடிவுரை

இருவேறு காலத்தைச்சார்ந்த இருவேறுபட்ட நூல்களை ஒப்பிட்ட இக்கட்டுரையில் நாலடியார் காலத்தை சங்கம் மருவிய காலத்தில் சேர்க்கப்படுவதாலும், வேமனர் காலத்தை கி. பி பதினேழாம் நூற்றாண்டாக கொள்ளப்படுவதாலும், இருவருக்கும் இடையே காலத்தில் பெருந்த இடைவெளி இருப்பினும், ஏறக்குறைய இருவரும் ஒருமைத்தன்மைத்தான அறிவுரைகளை உலகுக்கு வழங்கியுள்ளனர். நாலடியார் வேமனா பாடல்களில் கொடைப்பண்புகள் என்ற இந்த ஆய்வு இரு மொழி அறிஞர்களைப் பற்றிய அறிமுகத்தை அறியவைத்தது என்பது திண்ணம். இரண்டு நூல்களுக்கும் கால வேறுபாடு நீண்டு இருப்பினும் அடிக்கருத்து அடிப்படையில் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. பொருளில்லாத காலத்திலும் ஈகை செய்ய வேண்டும் என்று நாலடியார் குறிப்பிடுவதைப் போல வேமனா ஈகை என்னும் நல்ல குணத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். திணையாளவு செய்த உதவியையும் போற்றி பணையளவு மதிக்க வேண்டும் என்று நாலடியார் குறிப்பிடுகிறது. இதே போல வேமனா அவர்களும் நல்ல குணமுள்ள ஒருவன் தான் எந்த நிலையில் இருப்பினும் பிறருக்கு உதவி செய்வான். அதேபோல தனக்கு செய்கின்ற உதவியை மிகப்பெரிய உதவியாக கருதுவான் என்கிறார் வேமனா. தம்மிடம் உள்ள பொருள்களில் இம்மியரிசியாவது கொடுத்து உண்ண வேண்டும், தன்னிடம் இறந்து கேட்டு வருபவர்கள் முற்பிறவியில் தருமம் செய்யாதவர்கள் என்கிறது நாலடியார் அதேபோல வேமனா அவர்களும் தம்மிடம் இறந்து வருபவரிடம் மனம் நோகச் செய்யாமல் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் தன்னிடம் உள்ள பொருளை தன் பொருள் என்று கருத கூடாது என்கிறார். நாலடியார் வேமனா பாடல்களைப் பொறுத்த வரை ஈகை என்கிற கொடைப்பண்பு மானுடத்தின் மிக முக்கியமானதாக பார்க்கப்படுகிறது. நாலடியார் விரிவாக கூறும் செய்திகளை வேமனா சற்று விளக்கமாக கூறுகிறார். சில இடங்களில் சிற்சில கதைகளை கூறி ஈகையை வலியுறுத்துகிறார். வள்ளல் என்பவர் செல்வம் வைத்திருப்பவன் மட்டுமல்ல செல்வம் எவ்வளவு வைத்திருந்தாலும் அந்த செல்வத்தை பிறருக்கு கொடுத்து உதவ வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் செல்வத்தை தேடி சேர்க்க கூடாது என்கிறது நாலடியார். வேமனா பாடலில் இக்கருத்து ஒரு சிறிய கதை மூலம் விளக்கமடைகிறது. எருமை உருவத்தில் பெரிதாக இருப்பினும் யானை என்று யாரும் கருத மாட்டார்கள். அதே போல செல்வம் நிறைந்தவனை மட்டும் வள்ளல் என்று கூறமாட்டார்கள். செல்வந்தனால் செய்யப்படும் கொடைத்தன்மையால் மட்டுமே வள்ளல் என்று சுட்டப்படுகிறான் என்று வேமனா குறிப்பிடுகிறார்.

References

- Alice, A. (2016) Pathinen Kelkanaku Porulkalanjiam: Naladiyar, Tamil University, Thanjavur, India
- Bala Sundaram Pillai, S., (1964) Naladiyar Moolamum Pozhipuraiyum, Saiva Siddhanta Book Publishing Association, Tirunelveli.
- Dharma Reddy, N. (1984) A Comparative Study of Tiruvalluvar and Vemana, Sri venkateswara University, Tirupathi, India.
- Sachidanathan, V. (1985) An Introduction to Comparative Literature, Oxford University, London.

Conflict of interest

The Author's has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author(s) 2025. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Cite this Article

M. Thadsanamoorthi, G. Ramesh, The Concept of Charity in Naladiyar and Vemana's Poems: A Comparative Study, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 6, Iss 1, (2025) 34-39.
DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2515>

